

EseduCast, 2. jakso: Opiskelijatarina- lida Paasonen

Salla: Esedulla opiskelee vuosittain yli 2000 opiskelijaa ja yksi heistä on ravintola-alaa opiskeleva 36-vuotias lida Paasonen. Ja kuten monella muullakin opiskelijalla, niin myös lidan matka opiskelijaksi ja tulevaksi ravintola-alan ammattilaiseksi on ollut vaiheikas ja tapahtumia täynnä.

Tässä EseduCastin historian ensimmäisessä opiskelija-tarina jaksossa kuullaan nyt lidan tarina ja kuullaan siitä, että miten missin urasta lapsena haaveillut lida päätyi opiskelemaan Eseduun ravintola-alalle ja mikä onkaan todennäköisyys sille, että maailmanlaajuiset kriisit tuppaa aina osumaan lidan valmistumisen kynnykselle. Mä olen Esedun markkinointikoordinaattori Salla Avelin ja tämä on EseduCast. Tervetuloa mukaan.

(Musiikki)

Tervetuloa kuuntelemaan Eseducastin toista jaksoa ja tänään meillä on ensimmäisen opiskelijatarinan aika ja mulla istuu etäyhteydellä vieraana Esedun opiskelija lida Paasonen. Helou!

lida: Hellurei.

Salla: Miten pitkään siellä nyt olet opiskellut Esedulla?

lida: No minä aloitin silloin.. Minä olen oikein tämmöinen korona-oppilas, että minä oon niinku aloitin 2 päivää aikaisemmin ennen kuin se ensimmäinen täysisulku silloin vuosi sitten tuli. Eli kun mä olen tuommainen aikuisopiskelija niin miä vähän niinku hyppäsi silleen kelkkaan niinku kesken kauden. Ja tuota oliko se nyt kuudestoista päivä kolmatta sen virallinen ensimmäinen koulupäivä ja.

Tässä on sitten aikalailla poikkeusoloissa mennyt tämä meidän koko opiskelu-uraa.

Salla: Tosiaan olet aikuisopiskelija ja uutta koulutusta hakemassa. Mitä sinä olet viihtynyt opiskelijana ja miltä se on niinku tuntunut näin aikuisiällä?

lida: No onhan se tuntunut vähän eriltä siis.

Vähän niin kuin siis siinä mielessä en ole muuttunut ollenkaan, niinku jos mietin itseäni silleen edelliseen kouluihin, milloin olin parikymppinen ja sitä alle, niin koulunkäynti hän ei ole oikein ikinä ollut minun juttu, että minä olen semmoinen tekevä ihminen ja tekemällä nimenomaan opin kaikista parhaiten tyyppinen henkilö, että semmoinen lukeminen ja pänttäminen ja tämmöinen niin ei ole et todellakaan minun homma.

Mulla on äärettömän tai ei nyt äärettömän, mutta kuitenkin vähän silleen parantamisen varaa on keskittymiskyvyn ja sitten tota mulla on vähän sellaista lukihäiriön vikaa myöskin niin tuota kaikki tommoinen lukeminen niin on on vähän semmoista.. siitäkin puolesta huonoa, niin sitten oon ollut aika ilahtunut siitä, että tämä minun vuoden kestänyt opiskeluni on pääsääntöisesti kuitenkin ollut sellaista käytännönläheistä ja ihan oikeasti sitä, että tekemällä opitaan. Että tuota se on niinku tuntunut tosi omalle omalle, että on jälkikäteen tässä vähän ihmetellyt sitä, että miksi olen käynyt aikoinaan lukiot ynnä muut tämmöiset kun siis että siitä tullut paha mieli.

(Naurua)

Salla: Toissa mainitsitkin just ton käytännön läheisen opiskelun. Kerro joku esimerkki, olet ilmeisesti juuri työpaikalla kyllä ollut, mutta että sitten kun on on sitä lähiovetusta ollut, niin mitä kaikkea olet koulun penkillä tehnyt?

lida:

No siis koulun penkillä ollaan tehty ihan tämmöisiä niinku.. no siis tämmöistä vähö enempi luento-tyyppistä hommaa että käydään niinku.. No asioita teoriassa läpi käydään vähän asioiden merkityksiä lävitse ja tällä tavalla, että tulee sitä niinku sitä teoreettista pohjaa sille käytännön tekemiselle.

Että ei tule ensimmäisenä asiana sitten siellä vaikka harkkapaikassa sitten se, että kuinka joku pesukoneen nyt käytännössä katsoen pitäisi toimia. Että se se on, se on, koska se on kuitenkin sitten se työharjoittelu,x tai ainakin minä itse koen sen sillä tavalla, että minä olen itse ottanut niinkun on harkat sillä tavalla, että meidän meidän vähän niinku sinne mestaan töihin. Että joo, mä oon niinku harjoittelija kyllä, mutta minä koitan hoitaa hommat sillä tavalla, että.. Asiakkaalle ei välttämättä tule sellaista oloa, että tässä nyt oho, minä olenkin nyt jonkun harjoittelijan käsissä.

Niin, koska mulla kuitenkin on työkokemusta alalta ennen kuin aloin edes niinku alaa opiskelemaan, niin sitten mulla on sellaista tietynlaista varmuutta siellä. Niin sitten niinku on ihan hyvä käydä asioita teoriassa ensiksi läpi ja sitten lähteä kokeilemaan sitä käytännössä, että siellä työpaikalla ei sitten.. Tiedätkö, ole vähän niin kuin teiden tukkeena sitten niinku ei tiedä mistään mitään.

Salla:

No nyt sä avasitkin.. itseasiassa tästä päästään hienosti aasinsillalla tähän sun historiaan, että kun mainitsit, että sulla on niin kun alan työkokemusta ennen sitä ja se on varmasti ollut sitten myötävaikuttamassa siihen, että miksi olet päätenyt nyt opiskelemaan sitten tätä alaa. Ja mainitsit jos sen, että olet niinku lukion käynyt, mutta mitä siinä sitten niinku lukion jälkeen. Mitä kaikkea sä olet tehnyt nyt sitten ennen opintoja tai niinku sun matkaa siihen, että sä päätit aloittaa Esedulla opiskelut.

lida: Minulla on melko värikäs tausta, koska olen melko värikäs ihminen, niin totta kai se vähän niinku kuuluu kuuluu juttuun, mutta tuota mistähän minä aloittaisin.

Kun minä olin viisivuotias.. (Naurua)

Minä halusin, minä haaveilin silloin tuota noin niin missin urasta ja tämä on ihan totta. Sitten minä aloin tuota haaveilemaan tällaista esiintyvän artistin urasta. Laulajan ammatti. Se oli minun ihan tällanen unelmien unelma-ammatti. Mutta minä olin kovin introvertti lapsi ja minä olin todella ujo.

En sitten tavallaan.. en uskaltanut lähteä edes niinku harrastusmielessä tavallaan kokeilemaan semmoista, että olisinkin lähtenyt.. ensinnäkin kolmannella luokalla piti tehdä valintaa, että lähdetäänkö musiikkiluokalle vaiko eikö. Olisi pitänyt vaihtaa koulua, niin sit mä niinku jäin sinne entiseen kouluun ja sitten mun laulajan ja muusikon uran tuota haaveet vähän niinku romuttui sitten siinä, enkä minä osannut enää sitten ikinä oikein ajatella itseäni silleen. Vaikka olisihan mulla ollut ollut väylä ja väyliä niinku toteuttaa sitä muualtakin reittiä, mutta se jotenkin sitten hautautui. No sitten minun päähäni tuli seuraava seuraava idea, että minusta tulee kuvataiteilija, koska tuota on ollut tosi lahjakas kuvataiteessa aina ja olen sitä vieläkin.

No se unelma sitten kantoi vähän pitemmälle, elikkä minä lähdin. Minä lähdin tuota noin niin. Hakemaan tonne yläasteen jälkeen Savonlinnan taidelukioon. Ja kävin pääsykokeissa siellä ja tulini pois ja sain ihan tosi hyvät pisteet pisteiden puolesta. Olisin päässyt kouluun sisälle.

Mutta minun peruskoulun päästötodistus ei ollut sitten tarpeeksi hyvä. Sinne Savonlinnan taidelukion oli vähimmäis keskiarvo. Silloin 7, 5. Ja minun päästötodistuksen keskiarvo oli 7,3.

Se taidelukio-haave meni sitten siinä, mutta mielestä loppupelissä päädyin tuonne Mikkelin yhteiskoulun lukioon.

Salla:

Niin sä olit ihan Mikkelistä alun perin kotoisin.

Iida:

Joo. Ja tuota sitten lukion jälkeen minä olin. Yhden vuoden tekemättä mitään ja.. tai siis teinhän minä, minä olin töissä puotipuksuna. Ja tuota elikkä kaupan ihan tällaisen niinku elintarvikekaupan alan hommissa.

Ja tuota minä olen sitä puotipuksuilua tehnyt aina silloin tällöin, sitten sen puotipuksuilun aikana miä sitten hain yhteishaussa niinku eri linjoille. Ja myös siinä kohtaa.. minua ei enää pelkästään kiinnostanut ne kuvataiteet vaan mie olin jo.. Minulla oli monta kiinnostuksen kohdetta ja minä hain tuota.. Mä hain kuvataid alalle, minä haen muotoilijaksi ja sitten mä hain restonomiksi.

Ja homma meni niin, että kaikissa siis kävin siis pääsykokeissa ja tuota. Kuvataidealalle en päässyt, en saanut tarpeeksi hyviä pisteitä sieltä, se oli minun prioriteetti ykkönen. Sitten tuota restonomilinjalle, mikä oli niinku prioriteetti kolmannen niin sinne olisin päässyt sisään. Ja sitten muotoilijaksi. Ja

Pääsin sisään, eli sitten mä pääsin tekemään valintaa vähän niinku kahden paikan välillä, että mennäänkö restonomiksi vai mennäänkö muotoilijaksi.

Minä menin sitten muotoilijaksi. Minusta valmistui 2010 vaatesuunnittelija, teollinen vaatesuunnittelija.. missä tein pikku virheen, koska minä hakeudun sinne kouluun teatteripuvustajaksi opiskelemaan. Koska teatteri on kuitenkin ollut lähellä myös sydäntä sitten.

Niin tuota minä siinä kesken kaiken päätin, että "eikä kun hetkinen se sitten meistä tuleekin teollinen niinku vaatesuunnittelija".

Että en tiedä mikä hassahdus siinä oli. Kuvittelinko. .Kuvittelinko esimerkiksi, että niinku työllistyisin ns.varmemmin tai jotain..? En tiedä, mutta kuitenkin surullinen faktahan oli se, että se rysäytti sen viimeisimmän laman..

Salla:

Niinpä, tietysti.

Iida:

..Siihen hetkeen, kun minä olin valmistumassa ja tarkoitti sitä, että Suomessa niinku design-alaan se vaikutti aivan todella paljon, eli teollisellavaatesuunnittelulla en todellakaan helpommin itseäni työllistänyt.

(Naurua)

Salla:

On ollut kyllä ihan käsittämätön tuuri, että kun sä olet valmistunut, niin silloin on iskenyt niin kuin tämmöinen niinku lama ja sitten nyt kun sä valmistut, niin on tämmöinen globaali pandemia tässä..

lida:

Minä olen sanonut tämän asian ääneen parikin kertaa, et nähtävästi tässä on joku juttu, että tämä maailma pyörii minut navan ympärillä. Eli. Ihan sama mitä vielä tavallaan lähde opiskelemaan tai mitä minä olen päättänyt tehdä. Niin se menee enempi ja vähempi jotenkin silleen globaalisti tai isommalla tasolla niinku puihin. Eli jos on joku ala minkä minä haluan jotenkin tuhota, niinku mä lähden sitä opiskelemaan sitten seuraavaksi.

Salla:

Niin universumi katsoo päiväkirjasta että jaaha..

lida:

Niin et tuolla tuo yks taas yrittää.. Nyt laitetaan ruttoa tai jotain niinku tähä kehiin.

Salla:

Mutta toisaalta mun mielestä tämä myös kertoo tavallaan hirveästi susta niin kuin opiskelijana ja semmoisesta niinku yritteliäisyydestä, että vaikka universumilta tulee niinku signaali, että älä yritä. Hyvä ihminen nyt lopeta. (Naurua)

Niin silti niin kun sieltä aina nouset uudestaan ja lähdet kokeilemaan ja näin.

lida:

Kyllä ja tuota noin niin sehän siinä juuri onkin se niinku tavallaan se homman suola, että tuota ne siis koko ajan, ainahan ja koko ajan tulee vastoinkäymisiä. Siis eihän mikään mene elämässä niinkuin Strömsössä.

Mutta tuota se siinä onkin, että pitää tehdä niinku tavallaan eroa sen.. sen tota asian kanssa, että ei ota asioita niinku henkilökohtaisesti, että niinku.. Se, että näkee näkee ja pitää kuitenkin tavallaan omasta intuitiosta ja haaveistani kiinni vastoinkäymisistä huolimatta, niin se on niinku se mitä pitäisi muistaa tyyliin joka päivä? Ei se aina ole niin helppoa, mutta silti niinku kuitenkin.

(Musiikki)

lida:

Miä siis kuitenkin siis valmistuin 2010. 2011 mä perustin sitten entisen opettajan kanssa niin yrityksen, muotoilualan yrityksen Ipikdesign oy:n, joka on vieläkin siis hengissä oleva yritys, mutta se on enempi nyt niinku siirretty tuonne pöytälaatikkoon sen toiminta. Mutta minä siinä sitten minä olin osa-aikaisena yrittäjänä tai niinku tälleen, että tein palkkatyötä toisaalla ja sitten yritin siinä sivussa joitakin vuosia. Sitten mä jättäydyin vähäksi aikaa sieltä silleen niinku palkkatyöstä pois eli yritin ihan tosissaan. Ja sitten tota loppupelissä homma meni niin, että minä jäin siihen yritykseen sitten itsekseen. Loppu loppupelissä paloin aivan totaalisesti loppuun.

Eli ihan liikaa hommaa, ihan liian paljon haasteita. Minä kamppailin oikeasti sen koko laman, laman ajan sen tota pienen yrityksen kanssa ja vähän niinku.. toisaalta vähän surullista se, että just siinä, kun meillä rupesi olemaan vähän enemmän jälleenmyyjä tuotteille ynnä muuta tämmöistä. Vähän tehty nimeä ja valtavasti duunia siihen ja tälleen, niin tuota, niin minä olin loppupelissä sitten niin väsynyt. Mä olin niin väsynyt kaikkeen siihen, koska naisten muoti on maailmanluokan bisneskenttä ja se on ihan valtavan suuri. Siellä pyörii rahaa ja siellä pyörii kaikki mahdollinen.

Niin minä koin sen koin sen todella turhauttavaksi, koska tuotin tämmöistä eettistä ja ekologista pientä naisten mallistoa, jossa nimenomaan pääpaino oli siinä, että ne se kama tuotetaan niinku eettisesti ja ekologisesti, mahdollisimman vähän hävikkiä, mahdollisimman vähän roskaa. Ei halpatyövoimaa, ei mitään tämmöistä. Niin. Se tuntui minusta siltä kuin mä olisin ollut Don Quijotena taistelemassa tuulimyllyjä vastaan ja ne tuulimyllyt oli aivan järkyttävän isoja.

Salla:

Niin ja varmasti vielä juuri tuohon aikaan, kun ei vielä ollut tavallaan lyönyt tämmöinen niin kuin eettinen muoti läpi.

lida:

Kyllä. Niin tuota. Mä en enää pystynyt siihen, en enää pystynyt niinku toimimaan siellä kentällä, jotenka sitten toisin sanoen ei muuta kun yritys vähän niinku nippuun, mahdollisimman paljon vaan varastosta kamaa ulos niinku ihan pilkkahintaan ja tota vaihtamaan alaa. Ja minä olin sitten.. minä lähdin terapiamielessä tekemään ihan muita hommia. Minä lähdin tekemään siivoushommia vuodeksi.

Ja siinä siivotessa tuli sitten mietiskelyä kaikennäköisiä elämän tarkoituksia. Pään sisällä alkoi tulla sellainen idea, että minä menen tavallaan vähän hukkaan semmoisessa työssä, jossa minä en ole missään kontaktissa esimerkiksi asiakkaaseen muuta kuin jollain niinku heippalapulla.

Niin sitten eräänä kauniina torstaipäivänä.. se oli kevättä 2019. Niin minä laitoin Facebookiin ilmoituksen, että nyt jos sinulla on ihan mitä tahansa työtä vailla tekijää, niin huikkaatko minulle, minä tulen tekemään sitä. Siihen tuli kaikennäköisiä kommentteja kyllä siihen alle, mutta yksi oli sellainen, mikä vei minua sitten merkittäväällä tasolla eteenpäin. Minun tuttava, tai siis kaveri, ystävä, Irina Ravantti laittoi siihen viestiä, että tulee Kallioniemeen. Ja sitten minä Oton kanssa jutskailin siinä puhelimesta pari päivää. Sen jälkeen sovittiin että tulen käymään Kallioniemessä. Menin käymään siellä.

Sitten ne heidän tyttärensä minulle esitteli tätä huvilarakennusta ja me menimme ensin tuonne sen huvilan yläkertaan. Minä kiipesin sinne rappuset ylös, niin minä tulin tilaan, joka näytti aivan minun haavekodilta niin siinä hetkessä minä tiesin, että minun täytyy.. minun täytyy mennä sinne ja sitten ei siinä mitään. En ollut päivääkään ravintola-alan hommia tehnyt sitä aikaisemmin, mutta Otto sanoi minulle, että hän haluaa minut töihin.

Salla:

OK vau.

lida:

Ja sitä lausetta-- se on, sillä sillä manipuloidaan aika hyvin ihminen. (Naurua)

Ei vaan siis ihan oikeasti, jos ajatellaan niin. Miten mieletöntä tavallaan eräänlaista luottamusta minun persoonallisuuttani kohtaan hän osoitti sillä lauseella ja mulla oli itsellä hyvin vahva kutina siinä kohtaa, että minäkin haluan tänne töihin. Mutta tuota se, että minkä takia minä sitten hain kouluun, niin tuota se on syy toinen. Sitten kun minä kävin sen yksi kesän tekemässä tuolla Kallioniemessä raflahommia. Tykkäsin siitä, tykkäsin siitä meiningistä mikä Kaltsussa on ja sit mä tykkäsin siitä tavallaan siitä työstä, koska se on fyysistä, mutta siellä on myös niinku asiakaskontaktia ja siis parhaimmillaan aivan siis uskomattoman hienoja hetkiä siis asiakkaiden kanssa, niin on naurua ja on.. on kaikkea siistiä. Ja niin tuota. Ja mä tykkään nauraa. Nauru on ihana asia.

(Naurua)

Salla:

Niin kuin ollaan tässäkin jakson aikana kuultu, niin kyllä.

Iida:

Tuota tuota niin sitten meidän sieltä sitten mä lähdin tonne Hukkasen Pauliinalle sitten duuniin Iloon sitten syksyksi. Huomasin siellä duunissa, että mulla on niinku ammatillisesti sellaisia rakentamisen paikkoja, että mihin minä tarvitsisin niinku ammatillista ohjausta enempi niinku että miten toimia.

Siis ihan tämmöisiä asioita, että miten nostat vaikka lautasen. Miten teet sitä.. tällaisia teknisiä.. ammatin teknisiä juttuja.

Salla:

Niin semmoista pientä hiontaa sanotusti.

Iida:

Kyllä, nimenomaan. Niin sitten minä tuota ja sitten me kiinnitin tottakai huomiota siihen, että kun on kuitenkin sellaista kokopäiväduunia ollut koko ajan vailla, niin tuota hoksasin, että työkkärin sivuilla esimerkiksi oli paljonkin ravintola-alan duunia ympäri Suomen siis auki.

Niin sit mä.. ja sit siellä niinku koko ajan vähän niinku painotettiin sitä että kun että joko niin kun alan työkokemusta vaadittiin niin ja niin paljon monta vuotta tai sitten alan koulutusta ja minulla kun ei ollut kumpaakaan niin minä sit ajattelin että no pakkohan tällöin jotain vissiin tehdä.

Niin sitten mä lähdin. Mä hakeudun sitten työkkärin kautta tuohon koulutukseen ja pääsin siihen ja jes. Olen ollut sitä mieltä että ihan hyvä oli. En ole katunut.

(Musiikki)

Salla:

Eli sinulla alkoi opiskelut.. Hetkinen, tarkalleen..?

Iida:

Kuudestoista päivä maaliskuuta vuonna 2020.

Salla:

Niin eli ja nyt sun pitäisi kuitenkin vielä valmistua, että sä oot tehnyt kyllä sitten ihan hirveetä tahtia. Tai kun sitten on hyväksi luettu työkokemusta ja muuta.

Iida:

Joo siis no siis en mä nyt tiedä onko se tahti ollut kauhean kovaa, koska jos ajattelee että kun minä tosiaan tämmöinen aikuisopiskelija olen niin, ja mulla on siis tutkintoja takana, on korkeakoulututkinto se viimeisin. Niin minähän sain hyväksilukuja sitten tosi paljon, että minun ei ole tarvinnut siis nököttää.. Mun ei ole tarvinnut tehdä kaikkia niitä suoritteita, mitä esimerkiksi tuommoinen nuori opiskelija sitten joutuupi tekemään. (Naurua)

Salla:

Joo, ja siis itse asiassa tämä voi olla hyvinkin semmoinen, niin kuin tavallaan merkittävä kokemusinfo esimerkiksi semmoisille, jotka ajattelee sitä, että haluaisi vaikka just vaihtaa alaa, mutta sitten just jännittää se, että pitääkö siellä koulun penkillä nyt istua sitten kolme vuotta aina maanantaista perjantaihin kahdeksan tuntia päivässä. Niin se saattaa olla ihmisille semmoinen että ja varsinkin juuri kun puhutaan aikuisesta, jotka on ollut jo vaikka just työelämässä ja näin, niin niinku et semmonen turn-off: en minä lähde tuommoiseen. Niin sä oot tavallaan hyvä esimerkki siitä, että miten niinku nopeasti, en nyt sano helposti, mutta et niinku nopeasti sen voi saada sen uudenkin koulutuksen.

lida:

Ihan varmasti olisin siis saanutkin paljon nopeammin jo ehkä siis ne paperit kouraan. Siis mähän voisin olla tällä hetkellä valmistunut jo, jos tilanne olisi ollut toinen, että jos mikäli tätä.. No siis tätä pandemiatilannetta ei olisi, niin todennäköisesti silloin olisi saanut olla raflat auki normaalisti ja minun opiskelut olisi voinut mennä eteenpäin, rullata jo paljon nopeammin, että mitäs minä olisin ehkä voinutkin olla jo valmis. Mutta kun sille ei itse voi mitään, että pitää vaan mennä siinä, puksuttaa siinä mukana. Ja silloin ennen kuin minä aloitin edes koko opiskeluhässäkkää niin minä tuota selvitin hyvin tarkkaan sen, että onhan kyse varmasti nyt sellaisesta koulutuksesta, että minä voin tehdä tätä töiden lomassa. Koska mun prioriteetti on ollut koko ajan työllistyä. Mä oon kuitenkin aikuinen ihminen, kolmekymmentäkuusivuotias.

Minä maksan itse omat laskut ja vuokrat ja kaikki tällaiset näin, niin se rahan tulo on pakollinen paha. Niin sitä pitää tehdä sitten tavallaan kanssa noita.. Tai minä olen kokenut sen sillä tavalla, että työt ensin. Työt ensin. Jos mulla on mahdollista tehdä joku keikkaduuni esimerkiksi.

Salla:

Ja toi on varmasti just monille aikuisille just se, että tuossa ensimmäisessä jaksossa asiaa jo vähän sivuttiinkin, että että raha on se ykkösjuttu mikä kaikkia kaikkia aikuisia mietityttää jotka miettii että pitäisikö lähteä opiskelemaan lisää, koska aikuisilla ihmisillä on kuluja, velvoitteita ja tällaisia. Mitkä sitten täytyy pystyä suorittaa.

lida:

Kyllä kyllä juurikin näin. Niin tuota.. niin se on ollutkin ihan sitä mitä minulle sitten luvattiin, että olen tosiaan saanut silleen niinku omaan tahtiin silleen suorittaa ja tuota aika paljonkin siis omaan tahtiin ja tuota mikä on siis sopinut sitten tähän.. tähän tuota systeemiin ja muutenkin myös miusta on niinku tosi kiva siis nykykoulumeiningissä se, että esimerkiksi että tehdään aika tarkkaankin tällainen henkilökohtainen.. Juurikin se opintosuunnitelma, että se on minun mielestä todella.. Tai minä koin, että se oli tosi kivaa. Tällainen uutuushomma, että vaikka toki silloin kun olin itse koulussa aikaisemminkin, niin tuota, hommat alkoi menemään siihen suuntaan silloin, mutta se ei ollut ihan sitä.

Niin nyt nyt vielä niinku jotenkin koen tämän, että tämä on vielä enempi personoidumpaa tää meininki. Mutta tosiaan kun suurin osa mun opiskeluista on mennyt jossakin ihan muussa ympäristössä kun koulussa.

Salla:

Vaikka opinnot on kuitenkin koko ajan mennyt eteenpäin, että se on niin erilaista see opiskelu sitten mitä on nuorempana ollut.

lida:

Kyllä. Niin sitten on toki ollut sellaisia kaikkia Teams-palavereita ynnä muita tämmöisiä missä on vähän nähnyt ja kuullut että ketäs muitakin täällä ihmisiä on. Mut sitten niinku suurin osa on tapahtunut sitten niinku harkassa.

(Musiikki)

Salla:

Tuntuu myös, että nykyajan työelämä muutenkin on nyt semmoista, että koko ajan kannustetaan, että kehittäkää itseänne. Opiskelkaa lisää. Ottakaa vaikka yksi kurssi tuolta ja tuolta, että eihän se välttämättä tarkoita sitä, että pitäisi opiskella kokonaan uusi ammatti.

Iida:

Ja eihän siis tota jos mä nyt olen oikein käsittänyt tämän homman, että Esedulla niin sähän voit käydä esimerkiksi Esedulla jonkun kurssin siis ihan siis silleen, että jos siellä nyt vaikka olet jollakin tietyllä alalla toiminnassa ja siellä huomaat että siellä tarvitsee sitten vaikka niinku lisäpreppausta johonkin tiettyyn aiheeseen ja Esedulla on siihen sitten niinku kurssi, niin sinä voit mennä sinne siis hakemaan sinne kurssille.

Salla:

Kyllä ja on tutkinnon osia ja on vaikka sun minkäläistä.

Iida:

Kyllä jos näin kyllä juurikin näin niin se on. Se on minusta todella hyvä asia ja se kun mutta tää on just tämmöinen. Tämä on osittain ehkä myös persoonakysymys, että tietysti kun kaikille se muutos muutos ei ole mahdollisuus, vaan se on uhka.

Mutta se on kivaa, että nykyään kannustetaan siihen, että se muutos ei olisi uhka, vaan se olisi nimenomaan mahdollisuus. Kyllä mä itse olen sitä mieltä, että mitä enemmän annamme mahdollisuuksia sille uuden oppimiselle, niin sen parempi.

Salla:

Miten sinä haluaisit sitten kannustaa semmoisia ihmisiä, jotka ei välttämättä ehkä ole sitten ihan niin rohkeita hyppäämään uuteen. Tota niinku itsekin sanoit että ihmisiä persoonia on hyvin erilaisia. Miten sä haluaisit kannustaa sellaisia ihmisiä, niinku olen tässä todettu, niin itsensä kehittäminen on aina hyvästä kaikenikäisille.

Iida:

Tuota no minä lähden oikeastaan tai minun kannustuspuhe tämmöisille ihmisille on semmoinen, että kun minähän olen paitsi aikuisopiskelija, ravintola-alan aikuisopiskelija ja ravintola-alan työntekijä ja entinen muotoilija ja tota diipadaapasii. Niin tuota minähän olen siis saanut tässä elämässäni toteuttaa myös sitä suurinta haaveammattia, mikä oli silloin lapsena.

Eli esiintyvä taiteilija. Minä olen siis esiintyvä taiteilija. Minä teen.. Minä teen burleskia.

Taiteilijanimellä Anna Ivana Julma ja minä paitsi siis esiinnyn itse, niin minä myös tuotan tapahtumia ja juonnan tapahtumia. Ja se hetki kun siä.. mä voin oikeastaan niinku.. mä vertaisin sitä fiilistä mikä tulee, että kun sulla tulee semmoinen fiilis että nyt tarvitsisi jotain tehdä.

Niin se on vähän niinku se olo mikä mulla on bakkärillä ennen keikkaa. Nyt tarvitsisi jotain tehdä ja sehän tavallaan tiedät sen, että mitäs.. sä tiedät sen sisimmässäsi että mitä sieltä kohta tekemässä ja mitä sinun pitäisi tehdä. Sitten tulee se hetki pari askelmaa ennen ku sä oot lavalla.

Jännittää aivan saakelisti, siis siis tulee semmoinen valtava adrenaaliiniryöppy ja perhosia vatsaan ja tulee semmoinen levoton olo, että tässä on niinku sä siellä mahdollisuus onnistua hyvin tai munata koko homma ja tota se on se fiilis että. Kun kun siinä kohtaa itsellensä sanoo, että että.

Tää on ihan okei että sinua jännittää, mutta tämä on.. siis sinun on tehtävä tämä. Kukaan ei pakota minua sinne lavalle. Toki ehkä joku tapahtumatuottaja, joka on buukannut minut sinne, Saattaa tulla kyselemään että missä sitä luurataan. (Naurua)

Mutta siis tota mut siis silleen. Minä olen valinnut sen tehdä. Minä olen itse valinnut niin tehdä. Minä tiedän sisimmässäni, että tämä on oikein. Se jännittää. Kyllä, se pelottaa kyllä, mutta kun sen askeleen ottaa ja sitten kun minä astun siihen lavalle ja ne parrasvalot pojottaa minuun ja mä näen yleisön ja mä otan sen tilanteen haltuun niin, se jännitys häviää. Sä meet siinä tilanteessa eteenpäin ja siellä sinä heität aivan uskomattoman shown. Siinä hyvä fiilis, wow, ja kun se on ohi niin se tunne. Tunne siitä kun se esitys on ohi niin sä olet voittaja.

Sä oot ihan..

Salla ja lida:

Minä tein sen!

lida:

Ja ja semmoinen niinku ihan uskomattoman hieno momentti, niin juurikin se opiskelu ja itsensä kehittämismomentti kun sinä keskityt siihen mitä siellä teet. Niin siitä voi tulla aivan uskomaton matka.

Salla:

Niin eihän se mitään ota, jos ei se ainakaan.

lida:

Kyllä just just nimenomaan näin. Että toki siis että kuunnella sitä omaa gutfiilinkiä, jos asia tuntuu semmoiselle, että sulla on joku kehittämisen paikka, niin se on silloin todellinen tunne ja sitä kannattaa kuunnella.

Eikä kannata ajatella sitä, että minä olen jo liian vanha ja minä olen liian tyhmä ja minä olen liian minä olen liian tuota sitä ja tätä ja tuota, että ei. Sinä et ole yhtään mihinkään yhtään liian yhtään mitään. Niin go for it!

Salla:

Ihana kannustuspuhe. (Naurua) Voisit lähtee julkistamaan opiskelun ilosanomaa tuonne kaduille ja toreille, teet kato sitten semmoisen performanssin.

lida:

Se olisi kyllä. En tiedä, ehkä ehkä teen sen jonakin päivänä.

Salla:

Pakko vielä lida kysyy tähän tota loppuun. Sä mainitsit että sinä olet ikuinen opiskelija. Haluatko sä opiskella vielä lisää ja jos niin mitä?

lida:

Kyl miä todennäköisesti lähen opiskelee jotain. Siis siis minähän opiskelen jotain koko loppuelämäni. Se on ihan varma homma ja tuota minulta itseasiassa tuota yks tyyppi kysykin tuossa muutama päivä sitten, että jos minä saisin päättää. Että mitä työtä, mitä esimerkiksi tekisin koko elämän tai pisimpään, missä ammatissa esimerkiksi mä voisin kuvitella olevani niinku elämäni pisimmän jakson. Yhtämittaisen jakson. Mä vastasin, että minä en.. Minä en tiedä, minä en pysty sitä niinku mieheni yksinkertaisesti vaan pysty nimeämään yksi ammattia että missä minä voisin olla koko loppuelämäni että.

Ja mä hyvin suurella.. siis sen minä tiedän. Minä valmistun ravintola-alan ammattilaiseksi, koska se palvelee minun suurinta päämäärääni. Ja minun suurin päämääräni on tulla elämysarkkitehdiksi. Tämän termin keksin itse tuossa abauttiarallaa ehkä vuosi sitten, koska minä en osannut millään tavalla muuten kuvata sitä, että mikä minua kiinnostaa.

Niin. On paljon mahdollista, että elämysarkkitehdinpapereita kun lähden niin sanotusti taskuun niin hakemaan, niin minä opiskelen vielä jotain muutakin tässä elämässä. Minä en tiedä vielä mitä, mutta jotain minä opiskelen todennäköisesti.

Salla:

Joo ja toi on jotenkin myös, jotenkin ihanasti konkretisoi myös sen, että vaikka juuri niin kuin niinku sanoit, saat tarjoilijan paperit ja valmistut ravintola-alan ammattilaiseksi, mutta sehän ei tarkoita sitä, että no niin, nyt sinulla on nämä paperit, sinä olet nyt tarjoilija.

lida:

Joo

Salla:

Vaan että mitä kaikkea muuta sen niin kuin sitten mahdollistaa, että se on niin laaja kenttä.

lida:

Joo koska tuota sen minä olen huomannut tässä elämässä, että ikinä ei pidä itseään, omaa identiteettiään rakentaa esimerkiksi siihen, että minkä ammatin ja ammattikunnan paperit sinulla esimerkiksi on taskussa. Joo, se antaa kyllä sinulle tiettyjä valmiuksia, mutta ei niillä papereilla ole tavallaan mitään merkitystä sen kanssa, että mitä sinä tavallaan silleen niinku haluat vaikka tehdä.

Että siis tämä, älkää nyt käsittäkö väärin, että että, että miksi käydä kouluja, kun ei niillä papereilla tee mitään. En minä tarkoita sitä todellakaan, koska jotta sinä saat tietyt paperit niin sinulla on tiettyä osaamista taustalla ja sitä osaamista nimenomaan siellä tarvitsee tietyissä tehtävissä. Esimerkiksi tämä minun suuri suunnitelma tulla elämysarkkitehdiksi, niin hyvin suurella todennäköisyydellä minun lähitulevaisuuteni voi olla sellainen, että minä teen vaikka siis keikkaduunia siis ravintola-alan keikkaduunia esimerkiksi paikoissa X,Y ja Z elääkseni, rahoittaakseni elämäni ja sitä helpottaa ihan älyttömästi se, että koska jos duunipaikat vaihtelee, niin sulla on kuitenkin olemassa se ammatillinen osaaminen, että miten näitä hommia tehdään. Ihan se ja sama että mikä mesta ja oliko siinä Y paikassa ja vetari tossa ja X paikassa sitten taas toisella puolella, niin sillä ei ole mitään merkitystä kun sä tiedät kuitenkin tyyliin teoriassa ja käytännön tasolla, että mitä sieltä vetarista yleensä sitten löytyy?

Niin se vie eteenpäin. Että se, se ja sitten niinku niin. Niin. Että se on. Se on yksi sellainen porras. Se on yksi sellainen porras ja työkalu mitä voi käyttää siinä omassa suuressa suunnitelmassa. Miten nyt sitten käyttääki.

Salla:

Kyllä, loistava tiivistys. Kiitos lida ihan älyttömästi. Musta on aina ihana jutella ihmisten kanssa, joilla on niin kuin tämmöinen.. tai jotka on tehnyt paljon asioita ja jotenkin musta toi tarina on jotenkin tosi inspiroiva ja toivon, että se inspiroi niinku muitakin tarttuu just siihen.

lida:

Salla:

Jee.

Muitakin kokeilee rohkeasti ja ryhtymään oman elämänsä.. Mikä, elämysarkkitehdiksi.

lida:

Joo, kyllä nimenomaan.

Salla:

Mä toivon sulle ihanaa matkaa kohti tätä sinun suurta unelmaasi.

lida:

Kiitos. Minä.. minä toivotan sinulle ja kaikille muillekin oikein kivaa kevättä ja kesää ja elämää.

(Musiikki)